

ganske naturligt, at maaget det ikke er det, der foreligger, maa Tanken henledes paa den Maade, hvorpaa Sagen er bleven stillet i det andet Thing under den eneste Behandling, der har fundet Sted der, efterat Sagen var kommen tilbage dertil fra Landstinget. Jeg kan ikke troe Andet end, at naar man affeer fra de Principer, som ere udtalte her i Salen, og hvorpaa jeg ikke nu skal gaae ind, Bestemmelsen, som den er vedtagen i det andet Thing, vil kunne komme til at virke uheldigt med Hensyn til Reformens Gjennemførelse. Det er — jeg gjentager det — mit faste Afgt at gjøre Akt, hvad der staaer i min Magt, for at faae Reformen gjennemført, medens jeg forudsæer, at Ulemperne vilde være betydelige, men det vil i alt Fald ikke kunne lægges den Minister til Last, der strider til Arbeidet med den alvorligste Billie, at han ikke er istand til at gjennemføre den. Den største Ulempe, som Bestemmelsen, saaledes, som den er vedtagen i det andet Thing, vil medføre, vil naturligviis være den, at kunde man ikke komme til at skride frem paa den paabegyndte Reformers Sei paa en saadan Maade, at den kunde tilfredsstille den Fordring, som man maatte stille til sig selv, maatte man standses med at benytte den Bemhndigelse, som den allerhøieste Resolution har givet til at paabegynde Reformen, og altsaa unblade Sværskattelsen af den Foranstaltning, om hvis Hensigtsmæssighed og Nødsnødvendighed jeg har den fuldeste Overbeviisning.

Bjerring: Jeg skal uden al videre oratorisk Pomp, som jeg vel veed, at jeg ikke kan rose mig af, ganske kort tillade mig at yttre, at jeg ikke troer, at jeg med noget Ord af, hvad jeg tidligere har fremsørt, har kunnet berette den ærede Ste Landstingsmand for 2den Kred (Christensen) til i nogen Henseende at ansee sig for rammet. Naar den ærede Landstingsmand har henvist til Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling og deraf troet at kunne udlede, at det var Grundlovens Hensigt at ville give Folkethinget den langt overveiende Indflydelse paa Finantslovens Behandling, skal jeg derimod stille den bestem-

teste Modsigelse; thi det vil fremgaae aldeles klart og evident af Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag, at det udtrykkelig fra alle Sider blev anerkjendt, at Landstinget skulde have aldeles den samme Indflydelse paa Finantslovens Behandling som Folkethinget, ene med Undtagelse af, at den først skulde behandles der (Christensen: Hør!). Der blev desuden udtrykkelig udhævet, at man paa ingen Maade vilde have tillagt Landstinget en saadan Stilling ligeoverfor Finantsloven som den, det engelske Overhuus indtager; ja det blev endogsaa fundet, at det ikke vilde være tilstrækkeligt at have Landstingets Indflydelse paa Finantslovens Behandling ved at lade Landstinget og Folkethinget træde sammen til en Fællesforsamling. Selv om man nu forøvrigt vilde sige, hvad det naturligviis er umuligt, at Noget vilde kunne falde paa, at Landstinget skulde ligeoverfor Finantsloven have en Stilling som det engelske Overhuus, saa er jo netop den Stilling, Landstinget her vil indtage, den samme som den, det engelske Overhuus indtager; thi det er jo bitterligt, at det engelske Overhuus altid forkaster Bevillinger, der indeholde Betingelser, og det Samme er netop Tilfældet her.

Justitsministeren: Jeg maa bede det ærede Thing undskylde, at det er undgået min Opmerksomhed, at ogsaa det til det principale Forslag stillede subsidiaire Forslag er under Forhandling. Jeg skal med Hensyn til dette tillade mig den korte Bemærkning, at hvis Thinget maatte ville gaae ind paa det subsidiaire Forslag, vilde jeg under ingen Omstændighed dert finde Noget, der skulde holde mig tilbage fra at paabegynde Reformen. Men jeg kan i Forbindelse dermed ikke heller andet end udtale, at det vilde let komme til at virke en heel Deel hæmmende, hvis man vilde gaae ind paa det subsidiaire Forslag, hvad jeg paa Grund af den hele Stilling, der for Diebliffet foreligger med Hensyn til Finantsloven, ikke kunde andet end ansee for lidet ønskeligt.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, freedes til Afstemning, hvorved: